

Obsah čísla:

Ten měsíc PO Vánocích.....	1
Výtah z jednání staršovstva 4. 12. 2025.....	2
Něco o tolerančních přihláškách.....	3
Jana Kohoutová 90.....	7
Jak žijeme: sestra Květa Jechová.....	8
Maraton dopisů.....	10
Konfirmační dojmy.....	10
Moje konfirmace.....	12
Oznámení.....	13
Kalendář na leden 2026.....	16

Ten měsíc PO Vánocích

Tento text píšu kvůli vánočním prázdninám v tiskárně už začátkem prosince. Včera jsem byla v obchodě, dokoupit nějaké potraviny do poměrně prázdné spíže. Stojím si tak u bedny s bramborami, z reproduktorů se line hudba... na moment se zaposlouchám a ke svému značnému překvapení slyším Adeste fideles, Ó křesťané všichni. 1. prosince? Cože?! Dost mě to překvapilo (asi chodím málo nakupovat).

V tu chvíli mi došlo, jak je to „vánoční“ období vlastně pro mnohé hrozně dlouhé. Protože nezačíná 24. prosince večer, jako v liturgickém kalendáři, ale ještě před tím, než vůbec začne advent. Být prodavačka ve zmíněném obchodě, nejpozději v půli prosince mi polezou koledy krkem...

Leckdo proto možná vítá leden, ten měsíc PO Vánocích.

Pro někoho je ale leden těžký měsíc, 3. pondělí v lednu, tzv. Blue Monday, bylo dokonce vyhlášeno jako nejdepresivnější den v roce. Za tím označením je prý dost marketingu, leden ale pro mnohé posmutnělý je, ne že ne.

Náš sborový kalendář smutku a skleslosti čelí hned dvěma pozváním k taneční veselici - 9. ledna proběhne Báječnej bál, ples pořádaný mládeží našeho seniorátu, 24. ledna jsme zváni na Svatovojtěšský ples, který je krom jiného dobrou příležitostí potkat se s přáteli z farnosti sv. Vojtěcha.

Bajbál má každoročně téma, kterému leckterí hosté přizpůsobují i své outfity. Letos to bude vybavení domácnosti. Směju se už při pouhé představě oděvů a doplňků. Kdy jindy potká člověk třeba členy synodní

radý v kostýmech inspirovaných vařečkami či okrasnými dečkami?! A kdy jindy si člověk zahaleká písničku Báječnej bál s desítkami dalších lidí? Snad jen na Sjezdu mládeže, ale ten bude zas až na podzim... o důvod víc nenechat si Bajbál ujít.

Svatovojtěšský ples je zas příležitost užít si klasické plesové šaty i společenské tance. A chlebičky! Mně se ale ze všeho nejvíc líbí prostor, kde se ples koná - krásný a vzdušný sál Masarykovy koleje. Tedy krom setkání dvou společenství, samozřejmě! Tahle forma ekumeny vybočuje z toho, co ze své omezené praxe farářky ve velkých městech znám a moc mě těší.

I proto, že když jsem přišla do ČCE a následně začala chodit do tanečních, hodně mě překvapil despekt k tanci, se kterým jsem se mezi faráři i členy církve setkávala. Nezapomenutelná je historka z představování nově ordinovaných kazatelů na synodu, kdy před zaplněným kostelem na Vinohradech tehdejší synodní senior Joel Ruml prohlásil: "Já vám o sestře Hauserové musím něco říct..."

Následovala chvíle ticha, během které by se ve mně krve nedořezal! Něco jsem pokazila? To se nám, přivandrovalcům bez církevního rodokmenu stává...

„Víte, ona je TANEČNICE“, pokračoval Joel a já jsem jen nevěřicně zírala. To jsou ty moje pokusy o country a irské hopkání problém?!

Časem jsme i v Brněnském seniorátu začali pořádat s mládeží Plesem, ples navštěvovaný omladinou i dospělými, a na Bienále pro Diakonii jsme si při koštu vína opakovaně zatancovali s cimbálkou přímo v kostele, stejně mě ale hřeje, že v Praze evangelíci tančí zcela bezproblémově, někdy dokonce ekumenicky.

Co možná radostný a třeba i roztančený leden, milé čtenářstvo,

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 4. 12. 2025

- schváleno pořízení vánočních balíčků pro děti ze sboru
- schváleno pořízení vánočního stromečku, zdobení na 4. adventní neděli po bohoslužbách

- schváleno začlenění J. Maška do pracovní skupiny „sborová knihovna“
- schválena účast farářky Saši Jacobea na farářském kurzu 26.-30. 1. 2026, účast bude nabídnuta i výpomocným kazatelům z řad členů sboru
- schválena výstava fotografií ke 40 letům existence NP v JAK během února 2026
- informace o celo církevní sbírce pro bohoslovce a vikariát 25. 12.
- informace o proběhlé revizi plynových kotlů ve sboru a v bytě farářky
- odloženo rozhodnutí případném pořízení aplikace Sborová kancelář
- schválen finanční dar na podporu FS ČCE Přestice ve výši 10 000,- Kč
- ohlednutí za konfirmační slavnosti
- instrukce k používání nového liturgického náčiní

Příští řádná porada staršovstva: **8. 1. 2026 v 19:00**, své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Petru Hejlovi (ideálně e-mailem).

Něco o tolerančních přihláškách

V posledních týdnech jsem se věnoval prepisování zbývajících tolerančních přihlášek z panství Nové Město na Moravě. Přitom jsem si uvědomil, že mnozí z nás o tolerančních přihláškách ani nevědí a jen málokdo se s nimi setkal. Tak jsem si řekl, že bude vhodné o nich pár slov napsat a uvést několik příkladů.

V širším smyslu tolerančními přihláškami rozumíme veškerou korespondenci související s děním po vydání tolerančního patentu v roce 1781, zahrnující soupisy evangelíků, statistiky (krajské a zemské úřady shromažďovaly údaje o počtech přihlášených na jednotlivých panstvích, ty se každý měsíc posílaly císaři) atd. V užším smyslu to pak jsou protokoly z výsledků přihlašujících se nekatolíků na vrchnostenských kancelářích před duchovními komisemi. V Čechách se takovýchto protokolů zachovalo poskrovnu. Naopak na Moravě máme protokoly k dispozici prakticky ze všech panství, jsou to obšírné tlustospisy, např. pro novoměstské panství s více než 500 stránkami. Výsledky probíhaly tak, že pověřený katolický farář z okolí kladl přicházejícím předepsané otázky ohledně jejich víry a odpovědi byly zaznamenány.

Protokoly tak podávají průřez povědomím čerstvých evangelíků ještě před tím, než vznikly sbory a do nich přišli kazatelé vzdělaní v luteránské nebo reformované (helvetské) věrouce a začali v ní vychovávat své ovečky. Třebaže se přihlašovaní museli nechat zapsat k jednomu z tolerovaných vyznání, protokoly dokládají, že se lidé hlásili k bratrské víře, tedy k české reformaci. Helvetské vyznání často vnímali jako navazující na ni.

Ted' slíbené ukázky:

Václav Jirmus, 60 let, z Velenky na brandýském panství

Hlásím se ke křesťanskému evangelickému náboženství, v němž jsem již 40 let.

Josef Adamec, 13 let, z Činěvsi 66 na poděbradském panství

Jaký víry byli vaši rodičové? *Katolický.* * V jaký víře ste vy byl vychovaný? *V katolický.* * Zdaliž až posaváde v katolický víře pozůstáváte aneb ji vyznáváte? *Nevyznávám.* * Proč se od katolický víry odlučujete? *Protože zrušili kšaft Syna Božího.* * Kdo vás navedl, byste se od katolický víry odloučil? *Žádnej, já jsem v tom od maličkosti.* * Jakými slovy? *Ø.* * Máte-li nějakou pochybnost o víře katolický? *Nevím o žádný pochybnosti.* * Jakou víru budoucně budete vyznávat? *Helvetskou Beránkovou.* * Proč? *Abych přišel ke spasení.* * Máte-li pak povědomost o článkách tý víry, kterou vyznat chcete? *Já nic neumím.* * Na učiněný výklad víry katolický, poněvadž o víře vaší nevíte, zdali se k víře katolický nevrátíte? *V čem jsem zapsanej, v tom zůstanu.*

Josef Lybra, 31 let, z Líšné 4 na novoměstském panství

Víra bez dobrých skutků jest mrtvá, při dobrých skutcích může každý spasen býti. Svatí nás neslyšejí, modlitba za mrtvý jest neplatná, mši svatou kdo rozumí, může bejt dobrá. My máme křest a večeri Páně, podává se nám tělo a krev Kristova pod způsobem chleba a vína. Tej večeri Páně se kloníme. Já jsem od maličkosti ve víře evangelické, kterou nyní nazýváme helvetská, v tej setrvám a jináč neudělám.

Jeho žena Zuzana, 26 let

Mám víru staročeskou, bratrskou, podle helveckého náboženství, kdež je to všechno dobrý a všichni se toho drzejí, a já vidím, že je to všechno lepší nežli katolický, proto taky při tom zůstanu.

Anna žena Jana Křivánka, 56 let, z Líšné 5

Já mám víru staročeskou bratrskou od svých rodičů, a to je ta helvetská, v tej já již také umřu.

Ian Klouda, 48 let, podruh v Líšné 5

Katolíkem jsem nikdy nebyl, měl jsem víru staročeskou bratrskou, nyní mám helveckou. Vyznávám křest a večeři Páně. Co ta večeře Páně jest věděl jsem, nyní ale nevím. Křest a večeře Páně jest každému potřebná. V každé víře může člověk spasen býti, když dobře činí. Když jsem to vzal na sebe, již v tom musím setrvat.

Jiřík Procháška, 66 let, z Líšné 17

Vyznávám křest a večeři Páně. Při stole Páně podává se nám chléb a víno pod způsobem těla a krve Kristovy. Hříšník musí pokání činiti a každý člověk musí dobrý skutky míti. Já jsem staročeskej bratrsej víry helveckej, tu jsem zdědil hned od mých předkův, v tej může každý člověk bejt spasenej a v katolicej taky. Já již v tej mej umřu.

Anna žena Karla Řádka, 25 let, z Líšné 16

Já mám víru helveckou Beránkovou pravou evangelickou křesťanskou, která svůj začátek měla v ráji. My to máme v našem katechismu, ktorej je v Prešpurku vydanej. Máme dvě svátosti, křest a večeři Páně, při tej se nám podává posvátný chléb a víno. Nic než tomu se klaníme. Když já, Turek a žid budene dobrý skutky činit, budeme spaseni. Jinšího nic nevím. V tom setvám.

František Strejček, 24 let, z Fryšavy 18 na novoměstském panství

Já jsem helvetského náboženství. Mně Duch svatej to povídal, abych se toho držel, já jsem již v něm od maličkosti. Každéj může bejt ve své víře spasenej, ale mně se líbí helvetská. V tej víře vyznávám pravé tělo a krev Krista Ježíše, chléb posvátný a víno zapojený. Pána Boha mám vzývat, ale ne svatý, za mrtvé se modlit nemám, mši svatou slyšet nemám, ale dobře činit mám.

Jeho žena Marina, 28 let

Helvetské náboženství mám hned od mejch rodičů, my sme augustánské náboženství nechtěli, ale helvetský, protože se nám líbí, pro křest a večeři Páně, která jest chleba lámání a kalicha pití. Při tej jím chléb a víno piju a tomu se klaním. O svatých nic nevěřím, to jest je nectím. Za mrtvé se nemodlím při pohřbu a jinde. Ve mši svatou nevěřím, ale dobré skutky činit musím.

Jakub Kosek, 27 let, z Fryšavy 25

Já jsem helvetského náboženství, co jsem na svět přišel. Podle bratrův českých vyznávám učení svatých apoštolů, křest a večeři Páně. Ve večeři Páně přijímám chléb a víno z kalicha na památku smrti Páně. Tomu se tenkrát klaním, když to přijímám, protože jest to hodno poklony pro tu památku smrti Kristovy. Duch svatý nás neučí, abychom svatý ctili. Svatí apoštolové o mši svatý nic, žádnou zmínku nečiní. Po smrti nejní žádnéj očistec. Dobrý skutky jsou prospěšný k spasení.

Josef Veselský, 29 let, z Fryšavy 25c

Já jsem helvetského náboženství již 5 let. K tomu mne přivedl Duch svatý a já si myslím, že může bejt člověk v každé víře spasen, kdy jenom dobré skutky činí. Já mám křest a večeři Páně pod obojím způsobem. Lámání chleba. Přijímám chléb a víno, tomu se nemáme klanět. Svatí nám pomoci nemůžou, za mrtvé bych se darmo modlil, na mši svatou bych darmo chodil. Dobrý skutky ale činit musím.

Jan Sláma, 37 let, z Fryšavy 21

Máme skrze císařské patenty prohlášeno, abychom se přihlásili k helvetskému náboženství, které pozůstává pod lámání chleba a pití kalicha Páně. Jestli jest to chléb a víno, to já ještě nevím, až dostaneme svého pastora, on nás naučí. Kdo svatý ctí, já ho nehaním, ale sám to nedělám, za mrtvé se nemodlím, neb to nic nejní platné. O mši svaté nic nedržím, dobré skutky jsou potřebný k spasení.

Anna, žena Josefa Sáblika, 52 let, z Fryšava 22

Mý náboženství bylo od dětinství mého evangelický, nyní ale ho nazývám helvetský jako jinší. Řekla bych, že jsem augustánského náboženství, neudělám to pro jinší. V každé víře může bejt člověk spasen, když dobré skutky činí. Vyznávám křest a večeři Páně, při ktorej přijímám posvátný chléb. Svatí o nás nevědí a očistec mám na světě. O mši svaté v našem náboženství žádná zmínka se nečiní. Dobré skutky jsou k spasení potřebné.

Z přihlášek je vidět, na co toleranční evangelíci kladli důraz – mnohdy se navzájem dost lišili a jejich pohled se také dost liší od našeho dnešního chápání, ovlivněného směřováním světové reformace. Zároveň je zajímavé si uvědomit, že – na rozdíl od pozdějších konfesijních sporů mezi oběma větvemi evangelické církve – v mnohých vyjádřeních se

projevuje porozumění i pro jinověrce (katolíky, pravoslavné, židy, a dokonce i muslimy).

(Vysvětlivka: Augsburská, tedy luteránská konfese se nazývá Augustana.)

Jan Mašek

Jana Kohoutová 90

(láh) Na Tři krále se dožívá těžko uvěřitelného výročí jedna z nepřehlédnutelných postav dejičického sboru, Jana Kohoutová. Ač ji známe dobře (a já ji znám od svého křtu, protože je to má kmotřička), přesto asi nejlépe ji zná její rodina. Požádala jsem proto o pár vět její dceru Janu, dejičickou konfirmandku a naši spolumládežnici.

Naše milá maminka Jana bude slavit kulaté výročí. Je těžké vyjádřit všechno důležité, co jsme až dosud od ní převzali a dostáváme stále jako už docela početná rodina, dcery, vnuci a pravnuci.

Vzpomínám na zážitky, které mne obohacovaly v dětství i později. V létě při stanování si maminka jako správná skautka věděla rady, co udělat, aby nám při bouřce nezatékalo do stanu tvaru A, na ohni uvařila skvělé jídlo, usmažila lívance. V zimě na horách jsme se sestrou Martinou mohly zažít, jak se chovat i v mlze nebo ve sněhové vánici.

Ušít si šaty s máminou pomocí nebo uplést svetr byla radost.

Zážitky našich rodičů z lesních brigád a společenství evangelické mládeže byly inspirací i pro naše směřování. Cesta do sboru, do kostela, k víře vede také přes společná setkání a zážitky s vrstevníky. Cítila jsem rodičovskou podporu, pokud jsem se chystala odjet na kurz nebo brigádu společně s mládeží.

Vím, že maminka s radostí věnovala spoustu energie společně s dalšími nadšenci zakládání Evangelické akademie. Učení a práce ve školství ji provázely po celý profesní život. Vystudovala dějiny umění, a tak jsme si návštěvy galerií mohli užít i s výkladem, zrovna tak návštěvy katedrál, zejména těch gotických s krásnou klenbou.

Maminku dráždí, když se někomu děje nespravedlnost nebo křivda.

Raduje se z věcí, které přinášejí druhým lidem užitek a pomoc, a je ráda u toho.

Tak díky za tu lásku a trpělivost !

Jana Keřkovská

Jak žijeme: sestra Květa Jechová

Jednoho mlhavého sychravého dopoledne jsem se po předchozí domluvě vypravila k sestře Jechové na rozhovor. Vyhlížela mě už z okna. V jejím už vánočně vyzdobeném bytě bylo hezky teplo, útulně. Nabídla mi čaj a cukroví a ochotně odpovídala na mé otázky.

Letos v květnu jste se dožila krásných 93 let. Máte recept na dlouhověkost?

Dlouhověkost se u mých předků nevyskytovala. Jediný dědeček, kterého jsem poznala, zemřel v 83 letech. Byl činný do posledního dne, zemřel při štípání dříví. S námi se ale moc nestýkal, nezajímal se o nás. S bratrem jsme záviděli ostatním dětem, že mají dědečky a babičky, my jsme je už neměli. Staré lidi jsme v rodině neznali. Jinak jsem žila normálním životem, nikdy jsem vědomě nedělala nic pro moji dlouhověkost. Měla jsme hezké vztahy s rodiči, později s manželem a jeho rodinou. Moji rodiče žili doma až do smrti, nemuseli jsme je svěřovat do cizí péče. Také manžel, i když už byl těžce nemocný, zůstal doma. Zvládali jsme všechno s pomocí Cesty domů. Poslední večer před jeho smrtí jsme mu zpívali písničky, které měl rád, bylo mu příjemně. Do rána pak ve spánku umřel.

Z jaké rodiny pocházíte, kde jste prožila dětství?

Narodila jsem se do evangelické rodiny. Příslušnost k evangelické církvi měla rodina mojí maminky dlouhou tradici. Po vyhlášení tolerančního patentu, k němuž na konopištském panství došlo až na jaře 1782, se přihlásilo k helvetské víře 57 rodin. Rozhodly se vybudovat z vlastních

prostředků modlitebnu a školu v obci Soběhrdy. Do školy chodily děti z 15 obcí. Také moje maminka chodila pěšky do školy vzdálené šest kilometrů, ačkoliv katolická škola byla přímo v Přestavlkách. Lpění na svém vyznání patřilo k základům rodinné etiky.

V období II. světové války jste již byla ve věku kolem deseti let. Jak na tu dobu vzpomínáte?

Narodila jsem se a dospěla v Praze Nuslích. Maminka o mně a mladšího bratra pečovala úzkostlivě snad proto, že předtím jí už tři děti umřely. Vyrůstali jsme za války, tatínka poslali pracovat do Německa, byl nedostatek jídla. V únoru roku 1945 jsme sledovali, jak bomby z amerických letadel zasáhly Prahu a během několika minut zničily desítky budov a stovky lidí. Ještě v květnu 1945 jsme několik nocí spali ve sklepě, protože na ulici u našeho domu probíhaly boje. Hned v prvních mírových dnech vznikl v Nuslích skautský dívčí oddíl a ještě před prázdninami jsme šly na brigádu: odklízely jsme trosky na Staroměstském náměstí.

Řekněte nám prosím něco o Vašem dospívání a vzdělávání

Vážili jsme si toho, že můžeme chodit do školy v míru. Vážili jsme si příležitosti ke studiu. Po prvním roce studia na pedagogické fakultě jsem získala stipendium ke studiu v Sovětském svazu. Studovala jsem na moskevské univerzitě historii v letech 1952 – 1957. Během té doby došlo v sovětské společnosti k převratným změnám, k odhalení zločinů. Historie pomáhala stanovit diagnózu nemocné společnosti.

Jaký byl Váš další životní příběh, co rodina a děti?

Ještě v době studií jsem se provdala za historika Karla Jecha a postupně se nám narodily tři děti. Můj manžel před třinácti lety zemřel a já teď sleduji, jak se ve světě uplatní pět našich vnoučat a jak roste devět pravnoučat.

Chodila jste do práce a v jakém oboru jste pracovala?

Historii, kterou jsem vystudovala, jsem mohla na Katedře společenských věd AMU vyučovat jen do roku 1968. V době normalizace jsem učit nesměla. Naštěstí jsem našla práci v Útvaru hlavního architekta hlavního města Prahy. Tam jsem vydržela 20 let až do důchodu. Pracovala jsem jako sociolog v týmu architektů, ekonomů a dalších odborníků.

Jak jste se dostala do dejvického sboru?

My jsme se na Petřiny přistěhovali v roce 1962, měli bychom patřit do střešovického sboru. Když v létě 1984 zemřeli moji rodiče, bratr farář Daniel Henych právě zastupoval střešovického faráře a doprovodil oba

moje rodiče na jejich poslední cestě. Zůstala jsem tedy v Dejvicích. Miloš Rejchrt připravil ke confirmaci moji první vnučku a současně s confirmací jí i pokřtil.

Já jsem byla confirmována v Nuslích. Na fotografii z té doby stojí vedle mne dívka, která se posléze stala maminkou mého zete.

Ve sboru nuselské mládeže vynikal Jan Šimsa, který se později stal teologem a je znám jako jeden z prvních chartistů. S absolventy nedělní školy „Na paloučku“ jsme se o sebe zajímali až do stáří.

Můžete něco říct o Vašich zájmech, zálibách a životě v důchodu?

V důchodu jsem se ještě mohla vrátit k historii a s několika kolegy jsme zpracovávali problematiku vzdělávání a zaměstnání žen a plánování rodičovství. V Ústavu pro soudobé dějiny nám vyšlo i několik publikací na tato témata. Teď se zabývám genealogií.

A něco závěrem

Prosím Boha, aby mohli mí vnuci a pravnuci prožít své životy v míru. Mír není jen absence války. Mír podle mne znamená i snášenlivost s lidmi, i s těmi nejbližšími – snažit se o porozumění.

Děkuji za zajímavé povídání.

Ptala se Naděžda Sleziaková

Maraton dopisů

Milí přátelé,

dovoluji si shrnout letošní akci Maratonu dopisů Amnesty International pořádanou v našem sboru:

Bylo sepsáno a odesláno celkem 78 dopisů. Sbírka na poštovné vynesla 4 320,- Kč - všem dárcům patří veliký dík! Poštovné vyšlo na 3 681,- Kč. Zbylé prostředky sbírky, tj. 639,- Kč byly poukázány na účet Amnesty International Česká republika, z.s.

K dnešnímu dni bylo podobných akcí jako ta naše uspořádáno v České republice 698 a dosud bylo nahlášeno odeslání 8 775 dopisů. (Během měsíce ledna dojde ještě k upřesnění.)

Zdraví Dan Molnár

Konfirmační dojmy

První adventní neděli 30.11.2025 bylo v našem sboru confirmováno pět mladých lidí, kteří se rozhodli, že to má cenu, okusit cestu víry. Možná, že

se jen rozhodli si z té cesty něco odnést a jít pak svojí cestou. Nebo chvíli půjdou cestou víry, něco si vezmou a pak půjdou jinou cestou. A třeba se zase vrátí ... nebo ne. Prostě je to nadějně tím, kolik možností celá ta věc skýtá a nabízí. Jedno je podle mě však jisté: ti mladí lidé, ve věku, kdy je člověk zpravidla dost kritický ke všemu, se rozhodli, že chtějí zkusit něco navíc, a že to je právě toto. Pak je podle mě ještě jedna věc jistá. A sice to, že jim konfirmace něco do života dá.

Díky začínajícímu adventu získala slavnost další rozměr. Takže šlo o dva začátky, které se hezky doplnily: začátek konfirmandů jako mladých dospělých členů sboru a začátek adventu a současně liturgického roku.

Foto J. Hlavsa

Setkání s konfirmandy v sobotu 29.11.2025, kterého jsem se účastnil poprvé jako člen staršovstva, bylo pro mě osvěžující, nadějně a objevné. Proč? Protože jsem viděl, že Ada Bartalošová (15), David Býma (14), Zuzana Geierová (12), Eliáš Homuta (13) a Bartoloměj Jan Trgala (13) jsou fajn „týpky“ a „týpci“, které a kteří mají svůj svět a jsou otevření jej obohacovat světem vnějším a světem ostatních a zároveň jsou připraveni něco ze sebe dávat svému okolí. Ada nám povídala o svých zkušenostech se skupiny náboženství na gymnáziu, David sdílel své zážitky z letních táborů křesťanské organizace Royal Rangers, Zuzana se podělila dojmy

ze sborových dovolených dejvického sboru, Eliáš uvažoval o životě a odkazu Dietricha Bonhoeffera a Bartoloměj povídal o sborových táborech v Křižlicích. Prostě odpoledne strávené hezkým způsobem, který dává smysl.

Vlastně si reálně za svůj život vybavuji tři konfirmace: mojí v r. 1990 (nebo 1991 – už nevím), mého syna Vincenta předloni, a tu, o které píše shora. Vždycky za ní byl velký kus práce farářky/farářek, faráře, jejich trpělivost, entusiasmus a určitě i přesvědčení, že to všechno skýtá velkou naději. Takže díky za konfirmaci těch pěti mladých, Sašo a Magdo!

Jan Holub

Moje konfirmace

Letošní konfirmace mě silně oslovila. Již příchod s vítáním od konfirmandů. Museli to cítit jako nesnadný úkol, podat každému přichozímu ruku.

Pravděpodobně řadu z nás vzali prvně na vědomí. Celkový průběh s představením každého jednotlivě od data narození, křtu, kázání... v noci jsem prožívala jednotlivé dojmy znovu. A protože sen nepřicházel, myšlení šlo svou cestou: - já jsem vlastně nebyla konfirmovaná - katolička od křtu v porodnici, hodiny náboženství ve škole - a biřmování!

Najednou jsem si uvědomila, jak jsem před vchodem do barokního kunratického kostela vítala arcibiskupa Josefa Berana. On v ornátě, s mitrou na hlavě čekal mezi branou ke kostelu na moji (následující) uvítací báseň:

Vaše Eminence
dnes nemohli jsme dospati,
bychom Vás mohli vítati.
Že uhlídáme Pastýře,
jenž utvrdí nás ve víře!
Tož vítán buďte radostně
jak hospodář jste, když jsou žně.
Shlédněte, zdali v Učení
jsme zralí, dobře cvičení:
My známe Otce v nebesích
Syna, jenž umřel pro náš hřích

i Ducha, Těšitele všech
zavane na nás jeho Dech.
K církvi se - matce – tulíme,
v zjevení Svatých věříme,
těl vzkříšení i Věčnou říš,
již otvírá jak klíčem Kříž.
Však nechceme jen víru znát
my chceme ji též vyznávat
podle ní vždycky věrně žít
a Zákon Boží naplnit.

Vybavila se mi, myslím doslovně, alespoň nic obsahově nepostrádám. V jedenácti letech mozek zaznamenal bezpochyby silný dojem, a uložil.

Recitovala jsem během školních let hodně, ale překvapilo mne, co v souvislosti s konfirmací vyvolala vzpomínka.

Biřmování bylo doprovázeno arcibiskupským udělením políčku dvěma prsty každému biřmovanci.

Po letech, která komunisty na různých místech internovaný Josef Beran směl dožít ve Vatikánu, byly jeho Ostatky v devadesátých letech vráceny do vlasti.

Chtěla jsem se do chrámu sv. Víta jít rozloučit, ale fronta před branou byla delší než účast na našem biřmování. Požádala jsem strážce, aby mě přednostně vpustil, že mne arcibiskup biřmoval. Bylo mi umožněno vstoupit bez čekání.

Jana Jindrová

Oznámení

Průzkum: Sborový časopis Souterrain vychází péčí šéfredaktorky sestry Evy Henychové vždy poslední neděli v měsíci a lze ho v tištěné formě nalézt ve sboru v Dejvicích na stolku při vycházení.

Asi víte, že Souterrain lze též najít a stáhnout z internetu – z webových stránek sboru. Jen musíte znát (nebo dohledat) adresu, kde to je, a pak několik kliknutí na správné odkazy – ve správný čas, kdy už nový Souterrain na WWW je.

Ještě snazší by bylo (bude?) stáhnout si Souterrain z e-mailu, kde bude jako příloha hned poté, co vyjde.

Výhoda elektronické verze je v tom, že šetří papír a náklady na tisk. Když si ji stáhnete do mobilu, budete ji mít s sebou i pro chvíle, kdy jste bez připojení na internet. A paradoxně možností zvětšení může lépe vyhovovat těm, kdo hůře vidí. Papírová verze je někomu příjemnější, proto od ní neplánujeme ustoupit.

Rádi bychom vyšli vstříc způsobem doručení všem, a přitom nikoho nechceme obtěžovat. Pokud byste měli zájem o zasílání Souterrainu e-mailem, napište na rezabek.ivf@seznam.cz.

Foto D. Henych

Foto J. Hlavsa

Kalendář na leden 2026

Bohoslužby 9:30	1. 1. VP, Nový rok	Saša Jacobea
on-line na:	4. 1. VP	Zdeněk Susa
dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	11. 1.	Saša Jacobea, bohoslužby s dětmi
	18. 1.	Saša Jacobea
	25. 1.	Saša Jacobea
	1. 2. VP	Saša Jacobea nebo host

Přímý odkaz na YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:
youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-_Fw

Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00 (8. 1. Střešovice, 5., 22. a 29. 1. Dejvice)
Nejmenší děti + rodiče:	čtvrtek 15. 1. v 9:30 – 11:30
X-cátníci	úterý 13. 1. v 19:00, téma: „Rozvod“ (info: Martin Volný, martinvolny@seznam.cz)
Naši pěvci	středa 18:30 – 20:30
Zpívání Diaconie Stodůlky	pátek 9. 1. (bohoslovci) a 23. 1. Saša Jacobea v 9:15 – 10:15
Obcování	pondělí 19. 1. v 19:00, téma: „Polyamorie“ (info: Andrea Bohatová, andrea@ablingua.cz)
Biblická hodina	úterý v 15:30 – 16:30
Klub poznávání	čtvrtek 8. 1. v 9:30, téma:
Staršovstvo	výjimečně 8. 1. v 19:00
Ostatní	9. 1. Báječnéj bál, téma „Vybavení v domácnosti“ (KD Barikádníků) 24. 1. Svatovojtěšský ples (Masarykova koleje) 26. - 30. 1. farářský kurz (PedF UK)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu
je v neděli 18. 1. 2026. Číslo vyjde asi 25. 1. 2026.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658 (večer), henychova@atlas.cz
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 739 246 347 (Markéta Petříčková, sborová sestra), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: **salár=101**, Jeronýmova jednotka =102, personální fond=103